

Mit første Vasaløb... Tjejvasan 2011 altså, men ikke desto mindre en fantastisk og skøn oplevelse.

Jeg blev lokket med af Pia og Maj-Britt, men jeg fortrød ikke et øjeblik – ok, måske bandede jeg lidt på vejen, for smøring af mine ski var langt fra optimal.. Men alligevel var det en skøn oplevelse. Jeg fik til gengæld smurt skiene i Hökberg og i Eldris, for jeg havde ikke fået noget smørelse med, det får jeg med garanti næste gang.

Jeg var meget spændt i ugen op til Tjejvasan, og dagene gik hurtigt. Vores tur til Mora gik meget fint, og det var sjovt at jo tættere vi kom på Mora, jo flere kvinder så jeg med ski i bagagen. Tænk at jeg skulle være en del af dette store arrangement – spændende.

Om fredagen løb vi en lille tur på ca 10 km for at løse benene lidt op. Pia og Maj-Britt var fantastiske guider og jeg fik set de sidste par km på ruten. Vi løb ind mod Mora inden de første løbere fra "Oppnet Spor" begyndte at komme i mål, og jeg fik mange tips samt ideer. Bl.a. når det blev råbt spor skulle jeg hoppe til siden, og på vej op af den sidste bakke råber Maj-Britt "SPOR" og forskrækket HOPPER jeg ud af sporet, og falder direkte ned i den bløde sne.. og kæmper for at komme op igen.. men falder længere ned og kæmper fortsat med at komme op.. Og Maj-Britt kæmper for at hive mig op igen.. og så viser det sig, at Maj-britt blot kaldte på Pia, fordi hendes stave ramte det andet spor.... Mens jeg hopper... der kan man tale om respekt !!!!

Min personlige træner Jacob kom til Mora fredag eftermiddag, og gik alle ud for at spise en god middag.

Så blev det lørdag og tid til Tjejvasan. Pia tog bussen kl. 9, da hun skulle starte kl. 10.15. Jacob fulgte Maj-Britt og jeg til bussen. Maj-Britt viste mig igen rundt i startområdet, og jeg fik "fulgt" Maj-Britt til hendes startboks. Jeg skulle starte kl. 11.30, og min startgruppe nåede at se vinderen Jenny Hansson komme i mål.. Lidt pudsig, men sjovt. Så gik starten og jeg nåede at tænke, så – nu er det, det her skal jeg huske at nyde.. og det gik alligevel stille og roligt af sted, indtil vi nåede den første bakke, så gik alle pænt op – stille og roligt. Alle holdt deres spor og samme rytme, så det gik fint. Jeg havde desværre ikke noget fæste, så jeg prøvede ikke engang på noget tidspunkt, at "løbe" op af bakken. Det kunne jeg godt glemme alt om.

Jeg kan huske, at jeg så km skilte fra starten af, og jeg tænkte bare – nøj, 10 km til Hökberg hvor jeg kan få smurt mine ski. Efter ca 5 km, så jeg pludselig en lille kø til højre i sporet, og 2 drenge med et Swix flag. Heldigvis hørte jeg dagen i forvejen, at hos disse Swix drenge, kunne man få smurt sine ski. Der stod jeg troligt i kø i mindst 5 minutter før jeg fik smurt mine ski. Glad hoppede jeg i skiene og ud på sporet igen – MEN jeg kunne ikke mærke den mindste forskel, desværre – surt show. Men så tænkte jeg, nå pyt, der er kun 5 km til Hökberg. Det viste sig at være en stor hjælp for mig, at der stod km skilte hele vejen og det gik stille og roligt derud af. Og mit mål var at løbe fra station til station, så skulle jeg nok klare det.

Jeg fik prøvet blåbær suppen som alle Vasa løbere taler om, og jo, det smager vildt godt. Ved stationen kiggede "pigerne" på mig, jeg sagde på mit bedste svenske – SUPPA, men de kiggede forvirret på mig og spurgte: Saftevann? Jeg smilede og tog et varmt bæger blåbær suppe... Jeg må træne i det svenske sprog.

Jeg blev meget glad for at min træner har trænet mig i op- og nedkørsel på bakker. Det havde jeg stor glæde af på sporet. Jeg stod ikke forskrækket tilbage på toppen af bakkerne eller gik sidelæns ned, men troppede stolt op og tog den rask ned af bakken..

Jeg nød dog det "flade" stykke mellem Hökberg og Eldris, hvor jeg kunne bruge benene lidt og traditionelt løb, så armene fik en pause.

Og lige pludselig var jeg i Eldris, og så et skilt 9 km til Mora – jamen pyt, det går jo storartet. Jo da, selvfølgelig var jeg lidt træt, men nu manglede der kun 9 km, og det er indenfor rækkevidde. På de sidste par bakker kunne jeg løbe lidt op, en skøn fornemmelse efter den ”glatte” start, og lige pludselig kom jeg til pladsen med campingvogne, så vidste jeg, at der ikke var langt igen. Op over broen og nu manglede der kun 400 m til målet. Så fik jeg lidt mere energi og kunne køre flot stil – mens jeg kiggede efter Jacob. Vi havde aftalt at han ville tage imod mig i målet....

Vi gik hjem til huset, og jeg var helt høj af oplevelsen. Jeg havde fået en flot krans af min træner – for gennemførelse af mit første Tjejvasan. Stolt gik jeg med min medalje og krans. Derhjemme så jeg Pia og Maj-Britt, og hørte at deres løb også var gået godt. Så fik vi ellers et glas sejrsvin og roste hinanden.

Vi boede privat hos Margaretha og Bosse, de var meget flinke og helt vildt serviceminded. En stor fornøjelse og en stor hilsen til dem.

Det var en dejlig, skøn og fantastisk oplevelse... Jeg vil klart anbefale alle at prøve et løb i Vasa ugen, der er mange forskellige distancer og niveauer. Samtidig er det skønt at se så mange forskellige typer og aldre deltage.

Og bare til for god ordens skyld, så begyndt jeg først at løbe langrend i januar 2010... Og er blevet vild med det.

En stor tak til min træner Jacob, og til Pia og Maj-Britt.... I er alle fantastiske...

Fakta vedr. TjejVasan 2011

Antal tilmeldte: 8729

Antal startene: 7691

Antal som afbrød løbet: 115

Antal som kom i mål: 7576

Deltagere: Maj-Britt Hallin, Ann-Maj Hagberg, Jacob Holm, Margit Palibrk

Mange hilsner Margit